

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **A. M.**, nar. X,
státní příslušností Ruská federace
bytem v ČR: X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2022, č. j. OAM-356/ZA-ZA11-D02-R02-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2022, č. j. OAM-356/ZA-ZA11-D02-R02-2022 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobkyni se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zastaveno řízení o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“) z důvodu, že její žádost byla shledána nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Dublin III“), je státem příslušným k posuzování žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu Estonská republika.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobkyně namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný neaplikoval ust. čl. 9 Nařízení Dublin III a nezohlednil tak skutečnost, že se stala rodinným příslušníkem osoby, která může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v České republice. S ohledem na ust. čl. 7 odst. 1 Nařízení Dublin III mají přitom kritéria uvedená v čl. 9 přednost před kritérii uvedenými v čl. 12 Nařízení Dublin III.
3. Žalovaný podle žalobkyně rovněž nerespektoval předchozí rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2022, č.j. 19 Az 16/2022-36, v němž soud konstatoval, že uzavření manželství žalobkyně s U. S. nevykazuje znaky účelovosti, a dospěl k pro žalovaného závaznému právnímu názoru, že ve smyslu čl. 9 Nařízení Dublin III je k posouzení žádosti žalobkyně Česká republika.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě poukázal předně na výklad čl. 2 písm. g) Nařízení Dublin III, který je třeba použít i při aplikaci čl. 9 Nařízení Dublin III. Podle tohoto výkladového ustanovení Nařízení Dublin III se rodinným příslušníkem pro účely nařízení rozumí uvedení členové rodiny žadatele, pokud tato rodina existovala již v zemi původu.
5. Žalovaný dále uvedl, že je v případě žalobkyně nutné aplikovat kritérium dané ust. čl. 12 Nařízení Dublin III, neboť žalobkyně byla v době podání žádosti o mezinárodní ochranu držitelkou dlouhodobého víza vydaného Estonskou republikou, jehož platnost skončila před méně než dvěma lety.
6. Žalovaný též připomněl, že Estonská republika svou příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně uznala.
7. Žalovaný dále uvedl, že se zabýval i tím, zda v případě Estonské republiky existují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo rizika nelidského či ponižujícího zacházení, a konstatoval, že žádné takové závažné důvody zde dány nejsou.
8. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

9. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žádný z účastníků k výzvě a poučení soudu podle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

V. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
11. Žalobkyně požádala dne 21. 3. 2022 o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 24. 3. 2022 žalobkyně poskytla údaje k podané žádosti a téhož dne s ní byl proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně v rámci pohovoru uvedla, že její přítel U. S., nar. X, obdržel v České republice azyl. Dále uvedla, že se s přítelem seznámili v roce 2019 na koncertě a následně si dopisovali. Z důvodu pandemie COVID-19 se jim podařilo opět setkat až v roce 2021 v Tallinu. V kontaktu byli každý den, avšak virtuálně. Pokud by nebyla pandemie COVID-19, byli by se setkali častěji. Žalovaný požádal dne 25. 3. 2022 Estonskou republiku o převzetí žalobkyně podle nařízení Dublin III. Dne 4. 4. 2022 žalobkyně požádala žalovaného o vydání potvrzení pro účely uzavření manželství. Estonská republika odpověděla dne 8. 4. 2022 na žádost žalovaného a sdělila, že žalobkyni převezme ve smyslu nařízení Dublin III. Dne 21. 4. 2022 byla žalobkyně seznámena s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, konkrétně s informacemi o Estonské republice, žádosti o převzetí žalobkyně a souhlasem Estonské republiky s převzetím žalobkyně. Žalobkyně v rámci seznámení s podklady rozhodnutí uvedla, že se jí s přítelem podařilo pronajmout si byt, v němž budou žít spolu.
12. Žalovaný nato o žádosti žalobkyně rozhodl svým prvním rozhodnutím ze dne 3. 5. 2022, č.j. OAM-356/ZA-ZA11-D07-2022 tak, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany shledal nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) a řízení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu.
13. Proti tomuto prvnímu rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu ke zdejšímu soudu, který toto rozhodnutí žalovaného svým rozsudkem ze dne 24. 6. 2022, č.j. 19 Az 16/2022-36 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
14. Součástí spisu je také evidenční karta manžela (v té době ještě pouze přítele) žalobkyně, z níž vyplývá, že tomuto byl dne 28. 6. 2011 v České republice udělen azyl podle § 12 písm. a) zákona o azylu.
15. Dne 22. 8. 2022 byl se žalobkyní proveden další pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v němž mimo jiné uvedla, že zastavila svoji aktivitu na sociální síti V Kontakte a dále se vdala s tím, že manžel pracuje v Německu jako svářeč a každých 14 dní dojíždí do Prahy na víkend, a to z toho důvodu, že je práce v Německu lépe placená. Manžel žalobkyni rovněž zabezpečuje po stránce finanční. I přes vztah na dálku žalobkyně s manželem uvažují o dítěti. Dříve neuzavřeli sňatek, protože se seznámili v roce 2019 a následně bylo vše uzavřeno s ohledem na pandemii nemoci Covid-19, kdy komunikovali především on-line. Po otevření hranic se sešli v Talinu, kdy pro žalobkyni bylo jednodušší

zajistit si estonské vízum, a tam zjistili, že jejich vztah je vážný. Manžel žalobkyni následně navrhl, aby přijela do Evropy a dodělala si v klidu školu zde, a v Brně se dohodli na uzavření sňatku. Datum svatby byl 4. 6. 2022.

16. Z kopie oddacího listu Úřadu městské části města Brna poř. č. 156, s/1 50, roč. 2022, sv. I/42, ze dne 6. 6. 2022 se podává, že žalobkyně uzavřela dne 4. 6. 2022 manželství s U. S., nar. X.
17. Žalovaný pak před vydáním napadeného rozhodnutí předvolal žalobkyni, aby se seznámila s podklady rozhodnutí, avšak žalobkyně si předvolání nepřezvala a možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí tak nevyužila.
18. Žalovaný tedy následně vydal napadené rozhodnutí, které žalobkyně osobně převzala dne 22. 11. 2022 a tímto dnem tak napadené rozhodnutí nabylo právní moci.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (procedurální směrnice). Zdejší soud následně po zohlednění skutečností, které vyplynuly z obsahu správního spisu, vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu určeném žalobními body zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
20. Podle ustanovení čl. 2 písm. g) Nařízení Dublin III: *„Pro účely tohoto nařízení se rozumí "rodinným příslušníkem" tito členové rodiny žadatele nacházející se na území některého členského státu, pokud tato rodina existovala již v zemi původu:*
 - manžel či manželka žadatele nebo jeho nesezdaný partner či partnerka, se kterým/ktou žije v trvalém vztahu, pokud se k nesezdaným párům v právu nebo praxi dotčeného členského státu přistupuje podobně jako k párům sezdaným podle jeho právních předpisů o státních příslušnících třetí země,
 - nezletilé děti párů uvedených v první odrážce nebo žadatele, pokud jsou svobodné, a bez ohledu na to, zda se jedná o děti manželské, nemanželské nebo osvojené ve smyslu vnitrostátního práva,
 - je-li žadatelem svobodná nezletilá osoba, její otec, matka nebo jiná dospělá osoba, která je za ni zodpovědná podle práva nebo praxe členského státu, na jehož území se dospělá osoba nachází,
 - je-li osoba požívající mezinárodní ochrany nezletilá a svobodná, otec, matka nebo jiná dospělá osoba, která je za ni zodpovědná podle práva nebo praxe členského státu, na jehož území se osoba požívající mezinárodní ochrany nachází.“
21. Podle ustanovení čl. 3 odst. 1 Nařízení Dublin III: *„Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.“*
22. Podle ustanovení čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin III: *„Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o*

mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“

23. Podle čl. 7 odst. 1 Nařízení Dublin III se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v kapitole III nařízení Dublin III. Podle čl. 7 odst. 2 nařízení Dublin III členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III, se určuje „na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě“.
24. Podle čl. 9 Nařízení Dublin III: „Pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.“
25. Podle ustanovení čl. 12 odst. 2 Nařízení Dublin III: „Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.“
26. Podle ustanovení čl. 12 odst. 2 Nařízení Dublin III: „Pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.“
27. Soud předně musí dát žalobkyni za pravdu v tom, že žalovaného rozsudkem ze dne 24. 6. 2022, č.j. 19 Az 16/2022-36 zavázal svým právním názorem, že za okolností vyplývajících z podkladů rozhodnutí je k posouzení žádosti žalobkyně příslušná Česká republika ve smyslu čl. 9 Nařízení Dublin III. S ohledem na čl. 7 odst. 1 Nařízení Dublin III má uplatnění kritéria v čl. 9 přednost před uplatněním kritéria stanoveného článkem 12 Nařízení Dublin III (srov. bod 26 uvedeného rozsudku). Dále žalovanému výslovně uložil, aby v dalším řízení zohlednil skutečnost, že se žalobkyně stala rodinným příslušníkem osoby, která může na území České republiky pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany (srov. bod 30 uvedeného rozsudku). Žalovaný tím, že v dalším řízení řádně nezohlednil skutečnost, že se žalobkyně stala rodinným příslušníkem osoby, která může na

území České republiky pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany, a v napadeném rozhodnutí neaplikoval čl. 9 Nařízení Dublin III, postupoval v rozporu s pro něj závazným právním názorem Městského soudu v Praze, čímž poušil ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. Napadené rozhodnutí je tak již jen z tohoto důvodu nezákonné pro vadu řízení spočívající v tom, že se žalovaný neřídil právním názorem, který vyslovil soud v předchozím zrušujícím rozsudku.

28. Žalovaný rovněž v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyjevil žádné důvody, které jej vedly k nerespektování závazného právního názoru soudu. Rovněž závěr žalovaného, že nelze v případě žalobkyně aplikovat článek 9 Nařízení Dublin III, je v napadeném rozhodnutí odůvodněn zčásti nedostatečně ale hlavně nesprávně.
29. Podle názoru žalovaného uvedeného v odůvodnění napadeného rozhodnutí není možné na případ žalobkyně aplikovat čl. 9 Nařízení Dublin III, protože manžel žalobkyně je požívatelem mezinárodní ochrany právě na území České republiky. Aby mohl být zmíněný článek 9 v daném případě aplikován, musel by podle názoru žalovaného být manžel žalobkyně požívatelem mezinárodní ochrany v jiném členském státě než v České republice. Nic takového ovšem ze znění čl. 9 Nařízení Dublin III nevyplývá, když Česká republika je jistě také členským státem ve smyslu tohoto článku Nařízení Dublin III a nic nesvědčí takovému výkladu, že má jít o jiný členský stát než stát, jehož orgán příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu právě určuje. Žalovaný rovněž ku škodě celé věci ani nijak neobjasnil, co jej vedlo k takovému výkladu znění čl. 9 Nařízení Dublin III, když navíc ve svém vyjádření k žalobě uvedl oproti odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela jiný důvod, pro který nelze v případě žalobkyně čl. 9 Nařízení Dublin III aplikovat.
30. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě míní, že výkladové znění čl. 2 písm. g) Nařízení Dublin III (bod 20) je třeba použít i pro účely čl. 9 téhož nařízení. To je ovšem závěr ne zcela správný, neboť ust. čl. 9 Nařízení Dublin III výslovně u rodinného příslušníka žadatele požívajícího mezinárodní ochrany upouští od podmínky, aby taková rodina vznikla už dříve v zemi původu. Nařízení Dublin III zněním čl. 9 zde zjevně sleduje to, aby státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu byl ten členský stát, který již předtím udělil mezinárodní ochranu rodinnému příslušníku žadatele, i v případě, že rodina nevznikla již dříve v zemi původu. Lze tak konstatovat, že ust. čl. 9 tedy pro svoje účely oproti ust. čl. 2 písm. g) Nařízení Dublin III výslovně rozšiřuje okruh osob považovaných za rodinného příslušníka žadatele o mezinárodní ochranu. Tomuto jistému rozšíření definice pojmu „rodinný příslušník“ uvedené v čl. 2 písm. g) Nařízení Dublin III je pak třeba při úvaze o aplikaci ust. čl. 9 Nařízení Dublin III na případ žalobkyně dát přednost podle doktrínou i právní praxí běžně uznávaného principu *„lex specialis derogat generali.“*
31. Tomuto závěru podle zdejšího soudu svědčí i skutečnost, že znění následujícího čl. 10 Nařízení Dublin III upravující příslušnost členského státu v případech, kdy rodinný příslušník žadatele je sám taktéž teprve v postavení žadatele o mezinárodní ochranu, již žádnou modifikaci legální definice pojmu „rodinný příslušník“ uvedené v čl. 2 písm. g) Nařízení Dublin III neobsahuje. Nařízení Dublin III zde tak (vcelku logicky) procesně zvýhodňuje ty žadatele, jejichž rodinní příslušníci již mohou pobývat jako osoby požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě (aniž by rodina již dříve vznikla v zemi původu), tím, že jim dává možnost založit příslušnost téhož členského státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Pokud by tedy ust. čl. 9 Nařízení Dublin III nemělo být aplikováno s tím, že je třeba užít výhradně výkladového ust. § 2 písm. g) Nařízení Dublin

III, nesmělo by jeho znění současně obsahovat slova: „...*bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu*...“, jako je tomu v případě ust. čl. 10 Nařízení Dublin III. Jelikož však tato slova obsahuje, nelze je bez dalšího ignorovat, jak učinil žalovaný, když lze jistě usuzovat spíše na jejich význam ve smyslu výkladu zdejšího soudu než-li na to, že by měla zůstat zcela bez významu, jak naznačuje výklad žalovaného.

32. Z obsahu správního spisu se podává, že žalobkyně byla v době podání žádosti o mezinárodní ochranu ve vztahu se svým nynějším manželem U. S., nar. X. S přihlédnutím ke sňatku, který byl uzavřen dne 4. 6. 2022, a s ohledem na to, že žalovaný partnerský vztah žalobkyně a jejího manžela před uzavřením manželství nijak nezpochybnil, má soud obsahem správního spisu za prokázané, že žalobkyně ke dni podání žádosti o mezinárodní ochranu byla v trvalém vztahu se zmíněným U. S., nar. X, byť tento patrně neexistoval již v zemi původu. Jmenovanému byl dne 28. 6. 2011 v České republice udělen azyl podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobkyně přinejmenším prostřednictvím projednávané i předchozí žaloby vyjádřila písemně své přání. Její manžel tak učinil písemným prohlášením ze dne 5. 6. 2022 přiloženým k předchozí žalobě z téhož dne. Zdejší soud proto i nadále s přihlédnutím ke všemu shora uvedenému trvá na tom, že k posouzení žádosti žalobkyně je ve smyslu ust. čl. 9 Nařízení Dublin III příslušná Česká republika, neboť s ohledem na čl. 7 odst. 1 Nařízení Dublin III má uplatnění kritéria v čl. 9 přednost před uplatněním kritéria upraveného čl. 12 Nařízení Dublin III.
33. Soud rovněž i nadále trvá na tom, že je žalovaný shora uvedeným právním názorem vázán podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. Soud též připomíná, že tento právní názor byl již dostatečně zřetelně vysloven jeho předchozím rozsudkem č.j. 19 Az 16/2022 – 36, ze dne 24. 6. 2022, přičemž se jím žalovaný v napadeném rozhodnutí neřídil, aniž by řádně toto porušení vázanosti právním názoru soudu odůvodnil, když si jistě lze prolomení vázanosti správního orgánu rozhodnutím soudu představit, a to např. v případě nových skutečností, resp. skutkových zjištění, nebo v důsledku změny právní úpravy.
34. V případě nesouhlasu žalovaného s právním názorem soudu za nezměněných skutkových zjištění a právní úpravy lze za jediný správný a zákonný postup žalovaného považovat podání kasací stížnosti proti tomuto rozsudku a docílení jeho zrušení Nejvyšším správním soudem, nikoli však ignorování zcela zřetelně vysloveného právního názoru soudu v rámci dalšího řízení.

VI. Závěr a náklady řízení

35. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a napadené rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost i vady řízení zrušil. Současně podle ust. § 78 odst. 4 vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
36. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 1 a 7 s.ř.s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, avšak žádné náklady neuplatňovala, ani jí podle obsahu spisu žádné nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovaný v řízení nebyl úspěšný, a proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 30. ledna 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.

samosoudce